

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. Бургас, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Елеонора С. Кралева
Таня Т. Русева Маркова

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Елеонора С. Кралева Въззивно гражданско
дело № 20212100502142 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Постъпила е **въззивна жалба от В. И. И.** от гр.К., ул.“П.К.Я.“ № *, подадена
чрез пълномощник адв.Кацарски, **против решение № 260084 от 27.08.2021 г.**,
постановено по гр.д.№ 923/2020 г. по описа на РС-Карнобат, с което са отхвърлени
исковете с правно основание чл.557, ал.1 т.1 КЗ, предявени от В. И. И. против
Гаранционен фонд, ЕИК 121446665, за заплащане на сумата от **10000 лв.**,
представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди изразяващи се в
претърпени от него болки и страдания, произтичащи от счупването на лявата му
мишнична кост, вследствие на настъпило ПТП на дата 11.11.2015 г., около 00,00 часа ,
ведно със законната лихва върху главницата, начиная от датата на предявяването на
иска в РС-Карнобат – 10.11.2020 г. до окончателно изплащане на вземането, и сумата
от **2000 лв.**, представляваща обезщетение за нанесените му имуществени вреди,
произтичащи от унищожаването на каруцата му и гибелта на коня му , вследствие на
настъпило ПТП на дата 11.11.2015 г., около 00,00 часа, ведно със законната лихва
върху същата главницата, начиная от датата на предявяването на иска в РС-Карнобат –
10.11.2020 г. до окончателно изплащане на вземането.

С решението В. И. И. е осъден да заплати на Гаранционен фонд сумата от 1150

лв. за направените по делото разноски.

Въззивникът В. И. И. изразява недоволство от първоинстанционното решение, като счита същото за неправилно и необосновано. Счита се за неправилен извода на районния съд, че по делото няма събрани доказателства относно мястото на настъпване на процесното ПТП, какъв точно е механизмът на същото, по какъв начин е нанесена твърдяната средна телесна повреда на ищеца и каква е причинно-следствената връзка между поведението на водача на лекия автомобил и телесното увреждане на ищеца. Сочи се, че съдът е приел като доказателство ДП № 828 ЗМ 519/2015 г., както и постановление на прокуратурата, което е относително стабилен акт и описаните в него като факти би следвало да бъдат коментирани от съда, но такъв коментар не е направен, като се подчертава, че бащата на ищеца е дал показания по досъдебното производство, които не се различават от дадените от него показания по настоящото дело. Счита се, че КРС е тълкувал превратно и приетата СМЕ, по която вещото лице е категорично, че конкретното нараняване е най-вероятно да е получено от падане от каруцата и ако е бил нанесен удар с твърд предмет, са щели да останат белези по ръката, като е категорично установено, че счупването на лявата мишнична кост е причинено вследствие на ПТП, а черепно-мозъчната травма отговаря да е получена от удар с тъп предмет. В заключение, моли въззивния съд да обезсили решението на РС-Карнобат и вместо него да постанови ново, с което да осъди ответника да заплати поисканото обезщетение. Претендират се направените по делото разноски.

Във въззивната жалба са направени доказателствени искания: за допускане до разпит на двама свидетели – единият е служител от РУ на МВР Карнобат, който първи е получил сигнала за произшествието и е извършил първите проверки, а вторият свидетел е очевидец на произшествието; за назначаване на съответните оценителна и автотехническа експертизи. Тези искания са оставени без уважение от въззивния съд, поради липса на предпоставките по чл.266 ГПК и по изложените мотиви в определението на съда по чл.267 ГПК.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК **е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна Гаранционен фонд**, подаден чрез пълномощник адв.Чернокожева. На първо място се счита, че жалбата не е подадена в законния срок и се моли за прекратяване на делото. Изложени са подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба и на наведените в нея възражения, като се изразява съгласие с изводите на районния съд. Моли въззивния съд да остави без уважение въззивната жалба и да потвърди първоинстанционното решение. Не са направени нови доказателствени искания. Претендират се направените по делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Препис от първоинстанционното решение е връчен на въззивника В.И. чрез пълномощника му адв.Кацарски на 15.09.2021 г., като въззивната му жалба е подадена по пощата на 29.09.2021 г., видно от пощенското клеймо на плика. Следователно,

въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259 ГПК и от лице, което има правен интерес от обжалването, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Направените в тази връзка възражения от въззиваемата страна за просрочие на жалбата са неоснователни.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид твърденията на страните, събраните по делото доказателства и въз основа на приложимите разпоредби на закона, намира за установено следното:

Ищецът В. И. И. претендира за осъждане на ответника Гаранционен фонд да му заплати сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени от него болки и страдания, произтичащи от счупването на лява мишнична кост вследствие на настъпило ПТП на 11.11.2015 г., около 00.00 часа, реализирано от неустановено МПС, както и сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за нанесени имуществени вреди, произтичащи от унищожаването на каруцата му и гибелта на коня му в резултат на същото ПТП, ведно с ъс законната лихва върху обезщетенията от подаване на исковата молба до окончателното им плащане.

В исковата молба са изложени твърдения, че в РУ на МВР-Карнобат е било образувано ДП № 828 ЗМ 519/2015 г. за извършено престъпление по чл.129., ал.1 НК, като в хода на разследването били разпитани множество свидетели и е извършена СМЕ, като с писмени указания на прокурора производството е продължило за разследване на ПТП, от което е причинена средна телесна повреда. Сочи се, че от доказателствата по ДП е установена следната фактическа обстановка – на 10.11.2015 г., преди обяд, пострадалият В.И. тръгнал с каруцата си – червена кобила, 6-годишна, бременна, тежаща около 800 кг., към с.Д., като с него бил М. К., както и Х. Е. с неговата си каруца; тъй като не успели да закупят сено, около 20 ч. тръгнали обратно към гр.К., И. карал отпред с К.; около 23ч. пристигнали в покрайнините на гр.К. в близост до кариерата и И. забелязал, че срещу него има лек автомобил, който се движел с голяма скорост, ударил каруцата и коня; вследствие на удара И. паднал на земята от лявата страна, в резултат на което почувствал силна болка в лявата ръка; конят починал на място, а каруцата била изцяло счупена. Твърди се, че И. бил закаран в МБАЛ-Бургас на 11.11.2015 г. в НХО и изписан на 16.11.2015 г., след което бил незабавно приет в ООТ и изписан на 21.11.2015 г., а на 30.11.2015 г. отново бил приет в НХО и изписан на 10.12.2015 г.. Сочи се, че по време на разследването на горното ДП е било установено, че счупването на лявата мишнична кост е причинено вследствие на ПТП, а ЧВТ отговаря да е получена от удар с тъп предмет. Не е установено МПС, което е предизвикало ПТП. Ищецът подал искане до Гаранционния фонд за заплащане на претендираните обезщетения, но с писмо от 14.10.2020 г. по образувана щета № 20210256/09.10.2020 г.му било отказано изплащането на обезщетението, като ответникът се позовал на чл.557, ал.2 КЗ, а с писмо от 29.10.2020 г. посочил мотивите

си за отказа – МПС не е идентифицирано, не е бил извършен оглед на МПС и не е била изготвена СМЕ. Предвид това се иска от съда да осъди ответника да заплати на ищеца претендираните обезщетения за неимуществени и имуществени вреди.

В депозирания в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът е оспорил предявения иск като неоснователен, за което е изложил подробни съображения. Направено е и възражение за погасяване на претенцията по давност.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства, както и съдебномедицинска и съдебно автотехническа експертизи, ангажирани от страните, приложено е и цитираното в исковата молба досъдебно производство.

След анализ на доказателствата, с обжалваното решение районният съд е приел, че по делото няма събрани никакви точни доказателства относно това къде е настъпило процесното твърдяно ПТП, какъв точно е механизмът на същото, по какъв начин е нанесена твърдяната средна телесна повреда на ищеца – счупването на лявата му мишнична кост, както и каква е причинно-следствената връзка между поведението на водача на лекия автомобил и телесното увреждане на ищеца, като това не се доказва нито от гласните доказателства, нито от назначените съдебно-медицинска и съдебно автотехническа експертизи. Поради това, съдът е приел, че в случая не е установено, че ищецът е претърпял твърдените от него имуществени и неимуществени вреди вследствие на твърдяното от него ПТП, поради което ответният Гаранционен фонд не следва да бъде осъден да му заплати исканите от него обезщетения. По тези мотиви първоинстанционният съд е отхвърлил предявените икове като неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, т.е. правилността на първоинстанционното решение се проверява само в рамките на наведените оплаквания. При тази служебна проверка, Бургаският окръжен съд намира, че първоинстанционното решение е валиден и допустим съдебен акт.

С оглед събраните по делото доказателства и приложимите разпоредбите на закона, БОС намира въззивната жалба за неоснователна, като изцяло споделя окончателните правни изводи на районния съд и счита, че решението му следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Въззивният съд, като прецени събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение, като районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, ангажирани от страните, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са

ангажирани допустими доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл.272 ГПК, като не е необходимо отново да се преповтарят събраните пред първата инстанция доказателства и същите да се описват и от въззивния съд.

Настоящата инстанция напълно споделя и решаващите правни изводи на БРС за неоснователност на предявените иски за обезвреда, които са формирани въз основа на изяснената фактическа обстановка, съобразно ангажираните от страните доказателства, като БОС намира същите за правилни и в съответствие с приложимия закон, поради което препраща към мотивите на първоинстанционното решение на основание чл.272 ГПК и по този начин те стават част и от настоящия съдебен акт.

По изложените във въззивната жалба оплаквания и в допълнение към съображенията на районния съд, следва да се отбележи следното:

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба да допуснати от районния съд процесуални нарушения, неуважавайки доказателствени искания на ищеца. Тук следва да се посочи, че в първата инстанция на ищеца е била дадена възможност да ангажира гласни доказателства и такива са били събрани, като в съдебното заседание процесуалният му представител изрично е заявил, че иска разпит само на посочените от него двама свидетели – И. И. и М. К., които са разпитани, като се е отказал от разпит на трети свидетел. Що се отнася до исканията за експертизи, с молбата от 12.04.2021 г. ищецът е поискал извършването на съдебномедицинска и автотехническа експертиза с посочени задачи, поисканите експертизи са назначени от съда, извършени от вещите лица и приети по делото, без да са оспорени от страните, а оценителната експертиза е била поискана от ответната страна, която впоследствие се е отказала от това си искане. Ищецът не е правил други доказателствени искания пред районния съд, като в последното съдебно заседание процесуалният му представител изрично е заявил, че няма други искания и няма да ангажира други доказателства. В този смисъл, всички направени от ищеца искания по доказателствата са били уважени от районния съд, поради което неоснователни са възраженията във въззивната жалба за допуснати от КРС процесуални нарушения. По горните съображения, настоящият съд не е уважил като преклудирани исканията за събиране на доказателства във въззивната инстанция, поради липса на предпоставките по чл.266 ГПК.

Неоснователни са и възраженията на въззивника, че районният съд не е коментирал постановлението на прокуратурата по приетото ДП № 828 ЗМ 519/2015 г., както и възраженията, че съдът е тълкувал превратно приетата СМЕ. В случая, КРС е анализирал приложеното по делото досъдебно производство, като правилно е преценил, че от материалите по същото не се установяват предпоставките за ангажиране отговорността на ответника Гаранционен фонд, като същите не се

установяват и от приетите по делото експертизи.

Необходимо е да се отбележи, че районният съд е дал неправилна квалификация на спорното право по чл.577, ал.1 КЗ, което обаче не се отразява на правилността на решението. В случая, предявените иски са с правно основание по чл.288, ал.1 КЗ (отм.) и отношенията между страните следва да се уредят по нормите на отменения КЗ, тъй като застрахователното събитие е настъпило на 11.11.2015 г. преди влизане в сила на новия КЗ (01.01.2016 г.). Използваната от КРС квалификация по действащия КЗ не представлява произнасяне по непредявен иск, предвид идентичността в правната регламентация, поради което преквалифицирането на иска от настоящата инстанция е допустимо, тъй като не води до промяна в подлежащите на доказване правнорелевантни факти.

Съгласно разпоредбата на чл.228, ал.1, т.1 КЗ (отм.), Фондът изплаща обезщетения по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за имуществени и неимуществени вреди вследствие на смърт или телесни увреждания, когато пътнотранспортното произшествие е настъпило на територията на Република България и е причинено от неидентифицирано моторно превозно средство. Уредбата е доразвита в чл.288, ал.2 КЗ (отм.), според която при ПТП по ал.1, т.1, когато неидентифицираното моторно превозно средство е причинило смърт или значителни телесни увреждания и това е наложило престой в лечебно заведение за болнична помощ, фондът изплаща обезщетение и за вредите, причинени на имущество на всички лица, увредени от същото пътнотранспортно произшествие, надвишаващи 500 лв. Телесните увреждания, които са значителни, се определят с правилника за устройството и дейността на фонда. Легална дефиниция за значителни телесни увреждания по смисъла на чл.288, ал.2 КЗ (отм.) се съдържа в чл.28, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционен фонд. Следователно, отговорността на Фонда се ангажира при наличието на две групи предпоставки: от една страна – произшествието следва да е причинено от неидентифицирано МПС и от него да са настъпили имуществени и/или неимуществени вреди в резултат на смърт или телесни увреждания; от друга страна – по отношение на водача на неидентифицираното МПС трябва да са налице елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане – виновно противоправно поведение, което да е в пряка причинна връзка с нанесените вреди. Тук следва да се има предвид, че отговорността на Гаранционния фонд е субсидиарна спрямо отговорността, която носят застрахователите по застраховка „гражданска отговорност“ и има заместваща и обезпечителна функция. Това означава, че Гаранционният фонд отговаря за причинени от ПТП вреди само, когато за същите не може да отговаря застрахователя поради това, че застраховка „ГО“ изобщо не е била сключена.

Както бе посочено по-горе, за основателността на предявените иски е необходимо установяването на следните кумулативно предвидени предпоставки –

настъпило ПТП, причинено от водач на неустановено МПС и чието виновно противоправно поведение е довело до настъпване на застрахователното събитие и причиняването на вреди, както и наличие на причинно-следствена връзка между деянието и вредоносния резултат. С оглед събраните доказателства, въззивният съд намира, за правилен извода на КРС, че в случая не са установени посочените предпоставки. На първо място, недоказано е останало по делото настъпването на твърдяното в исковата молба ПТП, доколкото липсва съставен протокол за ПТП, нито протокол за оглед на местопроизшествие и схема към него, което води и до невъзможност за установяване и на механизма на настъпване на произшествието. Противно на твърденията на въззивника, тези обстоятелства не се установяват от приложеното досъдебно производство, тъй като по същото липсва извършен оглед на местопроизшествието и извършена автотехническа експертиза, а данните за настъпването на ПТП са почерпени единствено от пострадалото лице и разпитаните свидетели. В тази връзка, БОС намира, че районният съд правилно не е кредитирал показанията на св.И. и св.К., тъй като същите са противоречиви и не кореспондират на самите изявления на ищеца, които същият е направил пред медицинските лица при постъпването му в МБАЛ-Бургас и снемането на анамнезата – на 11.11.2015 г. – „претърпял побой с твърд предмет от няколко човека, удрян по главата и лява ръка“ и на 16.11.2015 г. – „пострадал при битов инцидент“, видно от съдебномедицинската експертиза. Други доказателства не са ангажирани по делото от страна на ищеца, чиято е доказателствената тежест. В тази връзка, от приетата по делото и неоспорена от страните СМЕ е видно, че това увреждането – счупване на лява мишнична кост може да бъде получено при ПТП след падане на терена върху лявата ръка, но може да бъде получено и при удар с твърд тъп предмет, като липсват категорични данни за съприкосновение между тялото на ищеца и неизвестния автомобил. При това положение и при липсата на други доказателства, не може да се приеме за установено по категоричен начин, че нанесеното телесно увреждане – счупване на лява мишнична кост, действително е било причинено в резултат на ПТП, а не поради претърпения от ищеца побой, за който са събрани достатъчно данни в досъдебното производство. Тук следва да се посочи, че прокурорското постановление от 17.08.2020 г. за спиране на досъдебното производство, поради неразкриване на извършителя, не ангажира съда с доказателствена сила относно установените в същото факти, такава сила има единствено присъдата на наказателния съд.

Предвид горното, от събраните по доказателства, съдът намира, че по делото не е установено наличието на противоправно, виновно деяние от страна на водача на неустановения автомобил, причинил телесни увреждания на ищеца, които увреждания да се намират в причинно следствена връзка с това противоправно поведение. Ето защо, поради недоказване на предпоставките от състава на непозволеното увреждане, предявените искове против Гаранционния фонд се явяват неоснователни и правилно са

отхвърлени от районния съд.

Предвид изложените съображения, БОС намира въззивната жалба за неоснователна, а поради съвпадане изцяло на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, постановеното от КРС решение следва да бъде потвърдено като правилно и и законосъобразно.

Предвид изхода на спора и направените от двете страни искания за разноси, съдът намира, че на въззивника такива не му се следват, предвид неоснователността на въззивната му жалба. На основание чл.78, ал.3 ГПК въззиваемата страна има право на разноси, но такива не следва ѝ се присъждат, предвид липсата на доказателства за извършени разходи, като не се дължи и претендираното възнаграждение за юрисконсулт, тъй като въззиваемият ГФ е представляван в процеса от упълномощен адвокат.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260084 от 27.08.2021 г., постановено по гр.д. № 923/2020 г. по описа на РС-Карнобат.

Решението в частта относно неимуществените вреди подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Решението в частта относно имуществените вреди е окончателно и не подлежи на обжалване (чл.280, ал.3 ГПК).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____